

ПЕНЧО П. СЛАВЕЙКОВЪ. САТАНА.* (НЕДОВЪРШЕНО).

Ти който волята пресече
на Бога, бесний Сатана,
и първа истина изрече:
Не трябва само светлина!

Ти, който Господа възчуди
съ това, което бе прозрялъ,
и Той намръщенъ те прокуди,
разкаянъ, че те е създалъ.

Ти, съ мисълъ въ неговото дело,
която той отвърна самъ — —
Съ проклятие на тъмно чело
Предъ менъ изправенъ гордъ и нямъ!

Ти, който погледъ впилъ обжегна
душата ми и я смути, —
защо ржката си облегна
на мойто слабо рамо ти?

Когото диришъ, няма въ мене
да го намеришъ, Сатана —
и мойта вяра е съмнене,
и моя святъ е тъмнина!

Тозъ който гнявно те пропъди
за твоята истина света,
и те на скитане осъди
презъ времето и вечността;

* Непубликувано.